

ישראל

חיכל הקולנוע

הראשון בישראל

צופי הקולנוע בתל-אביב רשאים להגוג אחרי שנות סבל ארוכות, שבהן נאלצו לא פעם לראות סרטים בתנאי שדה קשים, מובטחת להם מנת נוחיות בורגנית אמיתית. ארמון הקולנוע הראשון בתל-אביב עומד לפתוח את שעריו לפני סוף החודש. הכוונה היא, כמובן, לגילגול החדש של קולנוע זון הוולחיק, ההופך לרב-זון, ובו חמישה אולמות, שיפעלו בעת ובעונה אחת.

אין זה רעיון חדש או מהפכני, אבל בישראל השמרנית צריך היה לחכות שנים עד אשר נמצא מי שהעז לאמץ אותו. ידוע עד כמה קשה היום להביא, בבת-אחת, אלף צופים להצגת-קולנוע. הגיוני ויעיל הרבה יותר להפעיל אולמות קטנים, שבהם אפשר להגיע לתפוסה גבוהה. יש אווירה טובה יותר באולם, יש ניצול טוב יותר של המקום, והעיקר — יש ניצול נכון יותר של כוח המכירה של סרט. אם בעבר היה הסרט נעלם אחרי שבוע מאולם בן אלף מקומות, משום שהמקום פעל בתפוסה של 20 אחוז בלבד,

ופירוש הדבר שאפשר יהיה לצפות לחי-דושים ולהפתעות בעוד כמה בתי-קולנוע ברחבי הארץ.

למי שמתעניין במיספרים אפשר לספר, שכל המיבצע עלה כ-1.5 מיליון דולר. סכום זה כולל מערכות-בקרה מטווח רחוק, שבעזרתם ישלטו על כל חמשת האולמות מחדר מכוונות אחד המצויד במערכות טלוויזיה במעגל סגור. כל ה-מכוונות מופעלות על-ידי מחשבים, ומי שיתעניין לראות כיצד הן פועלות, יוכל לראות זאת בקומת-הכניסה למוסד החדש, שם תהיה מוצבת מכוונה אחת, זו שמקרינה לאולם שבמתח, והיא תעבוד להנאת העוברים והשבים שיוכלו לצפות בה מבעד לקירות הזכוכית שימסביבה.

עוד בשורה טובה, באולמות החדשים הללו (אולם בן 800 מושבים, שני אולמות של 200 מושבים, 170 מושבים ו-70 מושבים) מסודרים המושבים כך שאין צורך לקום כאשר מישהו רוצה להיכנס לתוך השורה, ודבר כזה קשה לומר על איזה בית קולנוע אחר בתל-אביב.

מה שנותר עתה לראות, הוא כיצד אפשר לשמור על ארמון הקולנוע הזה שלא יתקלקל, לא מבחוץ ולא מבפנים. בכל מישרה, לחובבי הקולנוע זו ברכה: הביקור בקולנוע לא יהיה מושג נרדף לעונש.

ריצ'רד דרייפוס ב"שני מי החיים האלה, לעזאזל?" סרטו של ג'ון בהאם

קולנוע אחרים, יש להניח שיהיה להם הכוח ללחוץ על מפיצים, כדי שימשיכו לקבל סרטים מאותו הסוג.

את הגדול שבתחומי האולמות יחנוך סרט-מלחמה אוסטרלי, שהוא ללא ספק בעל רמה, גאליפולי (ראה העולם הזה 2319).

בשני האולמות הבינוניים (שמסוגלים בשעת הצורך להציג את אותו הסרט בעת ובעונה אחת), יעלו את של מי ה-חיים האלה לעזאזל ואדוני השופטות. ה-ראשון מבוסס על מחזה שזכה בהצלחה עצומה על בימות לונדון, וברודוויי, ה-מנסה להתייחס ברצינות ובשנינות רבה לזכותו של אדם לחיות או למות. גיבורו, פסל שנותק בכל גופו אחרי תאונת דרכים, דורש שיאפשרו לו למות, ואילו הרופאים מסרבים בכל תוקף, משום שזה מנוגד לתפיסתם את מלאכתם.

זה נשמע אולי מדכא מאוד, ובכלל לא נושא ההולם הזדמנות הגיגית, אבל אפשר בהחלט לסמוך על הוליווד שתדע לעטוף גם את הגלולה המרה ביותר בעטיפות רבות של שנינות, הומור (גם אם מקאברי) ופעילות. יתכן שיהיו שית-לוננו על הרגשת הקלוסטרופוביה של ההצגה המקורית ההולכת כאן לאיבוד, אבל אין ספק שלרוב צופי-הקולנוע יהיה הרבה יותר קל לעכל את הסיפור בדרך זאת. אין צורך לומר שנוכחותם של כוכבים גם היא תורמת לכוח-המשיכה של הסרט.

אשר לאדוני השופטות, אין שום ספק באשר למעלותיו המסחריות, ואלתר מתאו הוא שופט בית-הדין העליון בארצות-הברית, סוסיקרבות חריף ובעל השקפות ליבראליות, הנאלץ לפתע לעמוד לפני שופטות מביכה, כאשר שופטת חדשה בבית-הדין היא לא רק אשה, ואפילו אשה צעירה ונאה (ג'יל קלייבורג), אלא גם בעלת דיעות שמרניות. הסרט כולו הוא התנצחות מבררת בין השניים, בהדרכת בימאי ותיק שהתנסה כבר בכל סוגי הסרטים האפשריים, רוואלד ג'ים.

אטלנטיק סיטי של לואי מאל, הרביעי בחמישייה הפותחת, הוא סרט יוצא-דופן — מבט על אמריקה מבעד לעיניים אירו-פיות. מצד אחד זהו סרט על עיר שמשנה פניה, בירת-שע, שבה נהגו הגאנגסטרים לארגן ועידות-פיסגה בשנות ה-30, ההיר-פכת היום במהירות לבירה המיזרחית של הימורים — מין לאס-וגאס שליד ג'ור-יורק. מצד שני זהו סרט על עולם מודקן, המתקשה להשלים עם מערכת הערכים של היום, ובעצם, שני הנושאים אינם אלא אחד. ברט לאנגסטר מגלם כאן גאנגסטר מודקן, וסוזאן סראנדון היא מלצרית החולמת על קאריירה וזהרת של מחלקת קלפים בקאזינו.

לבסוף, הסרט החמישי, הוא סרטו המצוייר של ראלף (תשעת הגילגולים של פריץ החתול) באקשי, בשם אמריקן 919, המשחזר את עולם הפיזיומנים והמצעדים בארצות-הברית, בדרכו המיוחדת של מאיר זה.

סוזן סראנדון כסרט "אטלנטיק סיטי" סרטו של לואי מאל

ברט לאנגסטר וסוזן סראנדון מבט על אמריקה מבעד לעיניים אירופיות

הרי שבאולם בן 200 מקומות הוא יקרן עוד זמן רב, והאולם ייאר מלא. היוזמה לשינוי קולנוע זון יצאה מת-אטראות ישראל, חברה שהיא בעלת מיס-פר בתי-הקולנוע הרב ביותר בישראל, ואולי היחידה שרשאית לזקוף לזכותה את התואר "רשת בתי-קולנוע".

בשעה שחבריהם לענף מלקקים עדיין את הפצעים של מכות הטלוויזיה, ושל הצטמצמות קהל-הצופים עקב שינוי ב-הרגלי הצפייה, תפסו תיאטראות ישראל שאין טעם להמתין, והחליטו, לפני כשנה, שתחת אולם אחד בן 1500 מקומות, הם מעדיפים חמישה אולמות שכולם ביחד יגיעו לקיבולת פחות או יותר דומה.

זה לא היה כלי-כך פשוט, משום ש-תחילה דובר על שלושה אולמות, אחר-כך הוחלט להפוך את המרחף הישן — שממילא לא היה לו שום שימוש אחר — לאולם רביעי. ולבסוף, את חדרי-הגני-הלה, שהפכו בקצת לחץ, לאולם חמישי. את המושבים ייבאו מצרפת, מחברה שיש לה כבר מוניטין בנושא, ואת מכוונות ההקדנה הביאו מגרמניה. ההזמנות שי-נעשו לקולנוע זה היו תשובות די הצורך כדי שתיאטראות ישראל יהפכו סוכנים של החברה לייצור מושבים, ושל חברת מכוונות ההקדנה.

סרטים

חמישה מסכים לקינוח

פתיחת רב-זון מלווה, כמובן, בחמש